

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelmitkowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu

Dyrektor wydawnictwa: Roman Leitgeber

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Redaktor naczelny: Dr. Marjan Seyda

Nr. 61 Wydanie P

Poznań, piątek dnia 9 lutego 1934

Rok 29

Poznań, 8 lutego.

W Zagłębiu Saary

Ze wszystkich punktów niewralgicznych, okalających Niemcy, uwagę publiczną najbardziej zajmuje obecnie okręg przemysłowy Saary. Traktat wersalski oddał go Francji czasowo dla wyrównania strat, powstałych przez zniszczenie przemysłu i górnictwa we Francji północnej. Zarząd główny i opieka nad Zagłębiem należą do Ligi Narodów, a w 1935 r. ludność ma drogą plebiscytu zdecydować o swym losie — wrócić do Rzeszy, przyłączyć się do Francji, lub zachować status quo. Rząd hitlerowski nie chce jednak czekać na wyniki plebiscytu i wywiera na rząd francuski duży nacisk, by odzyskać okręg Saary już obecnie bez plebiscytu, ludzi sąsiadkę nadzieją zakończenia w ten sposób wszelkich terytorjalnych pretensyj niemieckich do Francji, po przekreśleniu ostatecznym sprawy Alzacji i Lotaryngji.

Zagadnienie Saary posiada dla Francji duże znaczenie. Na brzegach Renu skupiły się dwa potężne zagłębia węglowe oraz przemysł górniczo - hutniczy, tworząc bloki: francusko - belgijski, obejmujący również zagłębie Saary i Lotaryngji, podzielony granicami Francji, Belgii, Holandji i wreszcie Niemiec, i drugi czysto niemiecki blok westfalski, nieskrepowany barjerami celnymi. W Westfalji skupiła planowa gospodarka niemiecka swój przemysł hutniczy z metalurgią przetwarzającą, a, nie mając w pobliżu rud żelaznych, sięgnęła po nie za Ren do zagarniętych w 1871 r. obszarów lotaryńsko - luksemburskich, które są największym źródłem tego surowca na kontynencie. Pragnąc uprzywilejować najbardziej niemieckie zagłębie westfalskie, wytworzyli Niemcy jednocześnie na kresach wschodnich (Śląsk) i zachodnich ośrodki pomocnicze dla fabrykacji wyrobów żelaznych, które przekuwano i przewalcowywano w hutach Westfalji, ściągając dla nich lwią część zysków całej produkcji metalowej. Źródłowe dane cyfrowe co do wykonywania tego programu podaje inż. Sippko w swym studjum „Środkowo-europejski obrót towarowy”.

Z chwilą przekazania Francji zagłębia Saary przemysł kraju rozwinął się tu samodzielnie, kapitał francuski zaangażował się w nim poważnie, zmalała niezmiernie łączność z Westfalją. Możliwy powrót do Rzeszy odciałby pomownie granicą celną Saarę od Francji, co wywołałoby duże straty gospodarcze kapitału francuskiego, zaciążyłoby na zagadnieniu obrony militarnej państwa jako wysiłku zbiorowego, obejmującego nie tylko utworzenie siły zbrojnej, ale i całokształt gospodarki przemysłowej, technicznej i rolniczej.

Zastanawiając się nad sprawą zwrotu ewentualnego Saary Niemcom, przecenia jednak prasa francuska znaczenie strategiczne kraju, widzi w nim klucz inwazji do Lotaryngji, gdyż w Saarbruecken zbiegają się liczne drogi, biegnące od strony Niemiec na zachód, a

Wielkie dni Francji

Powierzenie misji tworzenia gabinetu b. prezydentowi Gastonowi Doumergue przyjęto powszechnie z zadowoleniem — Echa wczorajszych manifestacji

GŁOSY PRASY

Paryż (PAT). Dojście do władzy Doumergue opinia publiczna wita z radością. Jedyne socjalistki zachowują rezerwę. Powierzenie władzy Doumergue uważane jest za właściwy sposób osiągnięcia odprężenia i uspokojenia umysłów.

Wszystkie pisma podkreślają, że jeden jedyny Doumergue może pokusić się o przywrócenie w chwili obecnej solidarności wszystkich ludzi dobrej woli i że żaden polityk od czasów Clemenceau nie cieszył się tak wielką sympatią i zaufaniem. Samo nazwisko Doumergue powstrzymało w izbie dep. potworne spory, które doprowadziły do obecnej sytuacji.

Co do składu przyszłego rządu, to dzienniki sądzą, że Doumergue utworzy rząd szerokiej jedności narodowej i republikańskiej, który stanie się gabinetem ocalenia narodowego. Przewidują, że Doumergue utworzy rząd z b. premierów. Według części prasy b. prezydent republiki ma zamiar powołać do rządu osobistości z poza parlamentu z wyjątkiem kilku senatorów.

AWANTURY KOMUNISTÓW

Paryż (Tel. wł.). Późnym wieczorem grupa komunistów urządziła demonstrację w ul. de Capucines, wybi-

ając wszystkie szyby okien wystawowych aż do dworca st. Lazare. W sześciu miejscach rozbito rury wodociągowe, tak że ulicę zalewa woda. Drewniane budki i ławki zapalono. Wobec takiego stanu rzeczy policja wystąpiła bardzo ostro, to też wielu rannych odniesiono z placu starcia. Wogóle stwierdzić należy, że późnym wieczorem doszło tu i owdzie do starć, na ulicach panuje wzburzenie.

Jeszcze przed ogłoszeniem zarządzenia o wywieszeniu flag na pół maszty na gmachach publicznych dwóch adwokatów wdrapało się na maszt flagowy pałacu sprawiedliwości i zawiesiło chorągiew na pół maszty.

ATAK NA ŁOŻE MASOŃSKA

Paryż (PAT). Wczoraj wieczorem manifestacje powtórzyły się, choć nie przybrały takich rozmiarów, jak poprzednio. Grupy manifestantów usiłowały przedostać się do Pałacu Eliżejskiego, zostały jednak przez policję odparte. Do tłumów, zebranych na ul. Royal i Rivoli, nacierających na oddziały policyjne i wojskowe, te ostatnie kilkakrotnie strzelały ślepymi nabojami.

Grupa studentów i t. zw. młodych patriotów usiłowała przedostać się do siedziby łoża masonskiej Wielkiego

Wschodu Francuskiego. Zastawszy zamknięte wrota wejściowe, manifestanci usiłowali wylamać kraty, zostali jednak przez policję rozprędzeni.

Na prawym brzegu Sekwany doszło również do kilku starć, których wynikiem było kilku rannych. O g. 21 panowała jeszcze wielkie podniecenie, szczególnie na pl. Opéry, Wielkich Bulwarach i w okolicy Pałacu Eliżejskiego i Ministerjum Spraw Wewn. Wszędzie zbierała się młodzież, która wznosiła okrzyki i śpiewała Marsyllankę.

NOCNE ZAJŚCIA

Paryż (Tel. wł.). W ciągu nocy doszło do nowych starć, które jednak nie były już tak groźne. Policja występowała energicznie jednak mniej bezwzględnie i zdołała wszędzie opanować sytuację. Mimo to było ogółem około 200 rannych. Kilkadziesiąt osób aresztowano.

MONARCHISTYCZNA ODEZWA

Paryż (Tel. wł.). W „Action Française” ukazała się dziś odezwa monarchistyczna, podpisana przez żyjącego na wygnaniu francuskiego księcia Jana de Guise.

Odezwa nosi datę 7 lutego i wzywa wszystkich Francuzów do zastanowienia się nad położeniem kraju. Twierdzi ona dalej, że nadszedł czas, aby zastanowić się, dokąd zaprowadziły Francję 60-letnie rządy republikańskie i partyjna gospodarka. Autor wzywa Francuzów wszystkich do opamiętania się.

„Bije już godzina — woła — aby powrócić do zasad monarchistycznych, na których oparta była kilkukrotnie potęga Francji. Tylko te zasady mogą dać krajowi upragniony spokój i sprawiedliwość, zapewnić porządek, oraz dalszy rozwój.”

STRAJK GENERALNY

Paryż. (PAT.) Komisja administracyjna Gen. Konfederacji Pracy postanowiła proklamować na 12 b. m. 24-godzinny strajk generalny na znak protestu przeciw groźbom faszystów.

W LJONIE I W BORDEAUX

Paryż. (PAT.) Wypadki paryskie nie odbiły się większym echem na prowincji. Do demonstracji doszło tylko w Ljonie i Bordeaux.

W Ljonie manifestowały grupy lewicowe i prawicowe. Wynikłe starcia policja i gwardja konna likwidowały z trudem. W godzinach wieczornych manifestujący tłum nie dopuścił do normalnego kursowania po mieście tramwajów. Gwardja konna dokonała kilkakrotnie szarży. Tłum obrzucał ją stołkami kawiarnianymi. Policja zdołała jednak szybko opanować sytuację.

W Bordeaux pod wpływem wiadomości z Paryża tłum wyległ na pl. Teatralny. Policję powitano wrogimi okrzykami. Do poważniejszych incydentów jednak nie doszło.

Trzęsienie ziemi

Rzym. (PAT.) W środkowej i południowej części Albanji zarejestrowano bardzo silne trzęsienie ziemi, które szczególnie dotkliwie dało się odczuć w Durazzo i Tiranie. Według dotychczasowych danych, są poważne szkody wśród budynków. Narazie nie zanotowano ofiar w ludziach.

Orkan na morzu Północnym

Alarm na całym wybrzeżu — Gwałtowna zmiana kierunku

Berlin (Tel. wł.). Na północnym wybrzeżu Niemiec i na wybrzeżu Morza Północnego oraz częściowo nad Bałtykiem szaleje od rana silna burza, która prześlizczyła się w godzinach przedpołudniowych w orkan.

Orkan ten z kierunku wschodniego, w którym pierwotnie zdążył gwałtow-

nie obrócić się ku zachodowi i obecnie zbliża się w stronę wybrzeża północnego.

Z Hamburga wysłano na wszystkie strony sygnały ostrzegawcze i zaalarmowano załogi oraz statki ratownicze.

miasto jest ośrodkiem mobilizacyjnym okręgu. „Matin” uważa, że Saara jest trampoliną, która ułatwi zaczepną akcję zbrojną na trzy inne terytoria, do których Niemcy roszczą pretensje: Alzację i Lotaryngję, Luksemburg i Eupen-Malmedy. Niemcy faktycznie oparli przyszłe swe plany strategiczne na szerszej podstawie, uniezależnili w znacznym stopniu możliwości swej ofensywy od zagłębia Saary, rozwijając szeroko swą sieć komunikacyjną kolejową i autostradową na całym obszarze Nadrenji, nie zaważy więc poważnie na ich akcji zaczepnej posiadanie lub nieposiadanie drobnego odcinka kraju, obejmującego zaledwie 1928 km. kw. przestrzeni.

Pod względem politycznym usadowienie się ponowne Niemców nad Saarą może mieć duże znaczenie — wewnątrz Rzeszy wzmocni ono znacznie dyktaturę Hitlera, a na zewnątrz ułatwi mu dalsze wzmocnienie propagandy zagranicznej wśród nieromańskiej ludności Lotaryngji, Alzacji i odcinka flamandzkiego Belgii.

O ile jednak dojdzie do plebiscytu, trudno przewidzieć jego wyniki. Zagłębie Saary należało prze zdługie wie-

ki aż do 1815 r. do Francji, ale obecnie posiada ludność prawie całkowicie niemiecką, która pod względem narodowościowym ciąży naturalnie ku Niemcom. Dążeniom tym przeciwstawiają się jednak w znacznym stopniu interesy ekonomiczne kraju, dla których przemysł westfalski jest groźnym konkurentem, a rynek francuski wyrobionym i dochodowym klientem. Niechęć nie również odnosi się część ludności katolickiej kraju i jego organizacje socjaldemokratyczne do rządów Hitlera. Wyrazicielem ich opinii jest pismo „Deutsche Freiheit”, a leaderem Max Braun, na którego głowę hitlerowcy nałożyli cenę 50 tysięcy marek. Nie próżnuje również propaganda pronieemiecka z jej organem „Die deutsche Front”, nie żałuje pieniędzy na podkop, czantaż i terror, zohydząc jednocześnie Francję.

O ile plebiscyt nie odbędzie się pod ochroną energicznej policji międzynarodowej, będziemy świadkami powtórnej edycji zbrodni niemieckich, dokonywanych w okresie plebiscytu na Śląsku.

E. De HENNING-MICHAELIS,
generał.

O państwo narodowe

Przemówienie prezesa Klubu Narodowego posła Romana Rybarskiego w Sejmie dnia 5-go lutego r. b.

(Dokończenie).

POD MURI

Muszę powiedzieć, że niezawście wszystko co panowie przez 6 lat mówili sprawdziło się. Powiedział kiedyś naprzykład p. minister Moraczewski, że minister, któryby miał pieniądze w kasie i pieniądze tych nie wydał na inwestycje, powinien być postawiony pod mur. Otóż był potem minister, który miał pieniądze w kasie i bynajmniej nie został on postawiony pod mur. (Głosy: A Kucharski?). Otóż warto pomówić o Żyrardowie. Mamy dziś wielki skandal w Żyrardowie, a prezesem rady nadzorczej zakładów żyrdowskich jest prezes rady wojewódzkiej BBWR. na województwo warszawskie, sen. Sobolewski, był członkiem rady nadzorczej. (Oklaski na ławach Klubu Narodowego).

WKŁADY DOLAROWE

Mówi dalej p. referent generalny, że ludzie obozu rządowego przewidywali załamanie się dolara. Bvć może, ale w takim razie niema konsekwencji w działaniu, bo należało, przewidując to, zapobiec dopuszczeniu wkładów dolarowych w bankach i kasach, i nie przyjmować tych wkładów i narażać jednych ludzi na stratę, a drugich ludzi na nieusprawiedliwiony zysk.

„UMORALNIENIE“ ROLNICTWA

Ale czasem przewidywania się sprawdzają. Był jeden minister rolnictwa, który oświadczył, że wysokie ceny rolne nie są pożyteczne, bo nie działają moralnie na rolnictwo. Otóż sprawdziło się, że niema wysokich cen rolnych, ale czy to tak znowu podniosło moralność rolnictwa? Może w tej części przewidywanie się nie sprawdziło i ostrożnie należałoby szafować tem twierdzeniem, że się wszystko przewidziało.

WZROST KAPITAŁU ZAGRANICZNEGO

Otóż, przechodzę do kapitału zagranicznego. Pan referent generalny podaje, że udział zagranicy w kapitale akcyjnym wzrósł procentowo od roku 1930 do 1933 roku, a więc w ciągu trzech lat z 38,1 proc. na 46,7 proc., czyli o 8,6 proc. Kapitał zakładowy spółek przemysłowych, handlowych i finansowych bez banków wynosił na 1 stycznia 1934 r. 3 miljardy 342 miliony, czyli, że kapitał zagraniczny w tym czasie wzrósł kosztem kapitału krajowego o mniej więcej 300 milionów. Ale przecież wzrost kapitału zagranicznego nie wyraża się tylko jego udziałem w kapitale akcyjnym, wyraża się w zadłużeniu przedsiębiorstwa i wierzyciel zagraniczny nieraz rządzi w przedsiębiorstwie, które jest formalnie przedsiębiorstwem krajowym, a zatem postępy kapitału zagranicznego są faktycznie jeszcze większe.

A KAPITAŁ ŻYDOWSKI?

I niema jeszcze jednej statystyki, która by była bardzo pożyteczna: jakie postępy poczynił kapitał żydowski w porównaniu z kapitałem polskim? Warto byłoby dla kompletu obrazu również i tę statystykę ogłosić, wtedy byłoby wiadomem, na czyją korzyść wchodzi depresja. (Głos na ławach B.B.: Procent ten byłby niższy, gdyby „Gazeta Warszawska“ nie przyjmowała żydowskich ogłoszeń.) „Gazeta Warszawska“ nie przyjmuje żydowskich ogłoszeń, tylko pańska gazeta.

KAPITALIZACJA WEWNĘTRZNA

Trzeba zdać sobie sprawę z tego, że zagadnienie kapitału zagranicznego jest zagadnieniem wagi pierwszorzędnej, że dalsze postępy tego kapitału grożą niezależności gospodarczej kraju. Kapitał zagraniczny wzrasta, wzrósł również udział kapitału państwowego w naszej wytwórczości w ostatnich czasach. Słowem kurczy się ta podstawa wytwórczości prywatnej, na której przedewszystkiem opierają się siły podatkowe ludności. Trzeba zdać sobie sprawę z tego, że ludność polska w tych warunkach, jeżeli nie będzie miała własnego kapitału i własnej kapitalizacji, będzie pracowała na obcych i będzie krajem proletarijuszki w porównaniu z tymi, którzy z niej będą ciągnęli korzyści.

Kapitał zagraniczny można powstrzymać, można zapobiec jego spekulacyjnym działaniom. Ale najważniejsza rzecz to jest kapitalizacja wewnętrzna, a poważam się stwierdzić, że w dzisiejszych warunkach, przy dzisiejszym obciążeniu życia gospodarczego przez ciężary publiczne niema podstaw pod istotnie rozległą kapitalizację wewnętrzną.

ŚRUBA PODATKOWA

Otóż o ile chodzi o daniny publiczne, to dochód z danin publicznych przewiduje się na rok przyszły w sumie większej, niż wynosiły faktyczne wpływy w roku 1932-33. Powstał szereg nowych podatków niewidocznych w budżecie, wzrosły także inne ciężary. Ze te ciężary wzrastają, to mamy dowody tego w zaostrzonej akcji egzekucyjnej, w coraz większej dowolności w wymiarze podatków. P. minister skarbu w komisji budżetowej odparł zarzut, jakoby był zarządzony kontyngent podatków, ale powiedział, że pewne cyfry orientacyjne urzędem są potrzebne. Mojem zdaniem nie są potrzebne, bo jeżeli podatki wymierzane są na podstawie ustaw, na podstawie stwierdzonego stanu faktycznego, to powinno być wymierzone tyle, ile się naprawdę należy, a przy praworządym wymiarze podatków cyfry orientacyjne nie mają żadnego znaczenia. Ale w każdym razie widać, że te rzeczy idą dalej. Przewiduje się dość wysokie wpływy podatkowe. Jak te przewidywania są robione, to przytoczę jeden przykład: na komisji podwyższono spodziewany wpływ z podatku od nieruchomości o 7 milj. ponad przedłożenie rządowe i mówilo się, że te podatki lepiej obecnie wpływają. Niewątpliwie podatek od nieruchomości jest tym, z którego można stosunkowo najwięcej wydobyć, ale przypatrzmy się zaległościom podatku od nieruchomości, które wynosiły w roku 1928-9 — 19 milj., 29-30 — 25 milj., 30-31 — 29 milj., 31-32 — 36 milj., 32-33 — 48 milj. Ponieważ zaległości są coraz większe, dlatego coraz więcej się z tego źródła chce uzyskać i więcej się prelinuje.

WZROST ETATYZMU

W związku z tym potężniejącym fiskalizmem powstaje fakt coraz intensywniejszego korzystania przez państwo z kredytu publicznego, co niewątpliwie możliwość odbudowy gospodarczej tamuje. Następnie z tych lub innych przyczyn widzimy wzrost bezpośredniej działalności państwa, wzrost przedsiębiorstw, prowadzonych przez państwo. Nie wszystkie te przedsiębiorstwa rząd chciałby prowadzić, ale wskutek dawniej popełnionych błędów musi to czynić i dziś jest to pozycja martwa, martwa także i pod względem podatkowym.

ETATYZM POLICYJNY

Nikt dziś nie występuje w obronie czystej jakiejś doktryny liberalnej. Ta doktryna liberalna już przed wojną była mocno zachwiana, ale chodzi o to, aby interwencja państwa bez względu na to jak daleko ona sięga, aby ta interwencja miała jasną granicę. Przedewszystkiem by było wiadome na podstawie ustaw, jak daleko ma sięgać interwencja. Można wolność gospodarczą bardzo ograniczyć, ale trzeba, aby to się działo na gruncie instytucji prawa, by ten człowiek prosty, na którego powoływał się pan referent, wiedział, co może robić, gdzie można angażować kapitał, żeby wiedział, jaka jest sfera jego gospodarczego działania. Tymczasem i w zakresie gospodarczym całe nasze ustawodawstwo jest jednym wielkim pełnomocnictwem.

Sejm daje pełnomocnictwo rządowi, rząd ministrom, ministrowie niższym organom i w rezultacie każdy akt gospodarczy niemal zależy od swobodnego uznania władzy administracyjnej. To nie jest regulowanie życia gospodarczego w imię ogólnych interesów gospodarstwa narodowego, to nie jest etatyzm o charakterze kapitalistycznym, to znaczy popierania przez państwo kapitalizmu państwowego. To nie jest także etatyzm w duchu doktryny socjalistycznej, to jest etatyzm policyjny, streszczający się w tem, że

działalność gospodarcza i finansowa jest narzędziem nacisku na społeczeństwo, które chce się od siebie wszelkimi sposobami uzależnić. Mamy zależność przez kredyty, które można

ROSNĄCE SIŁY

Walczy się z tem wszystkiem na każdym kroku, co nie ma stempla obozu rządowego, co reprezentuje niezależność polityczną. Rząd jest teoretycznie wszechwładny, ale ten rząd coraz silniej, mimo wzrastającego nacisku traci łączność prawdziwą z opinią i uczuciami mas narodu. I tam w tej masie dzisiaj tłumione rosną siły, które zmieniają oblicze Polski, bo te siły nie opierają się na korzyściach, na przystosowaniu się do konjunktury, lecz składają się z ludzi, którzy wiedzą o co walczą i gotowi są na ofiary

Cyfry ilustrujące rozwój P. K. O.

1932 roku

Gotówka zł 203 493 677,15
Lokaty własne zł 423 933 887,97
Nieruchomości zł 35 313 019,22
Rezerwy zł 33 068 825 31

Ilość klientów 1 020 547
Powierzone kapitały . zł 622 854 048,—

OBRÓT ROCZNY 22 miliardów złotych

PEWNOŚĆ

1933 roku

Gotówka zł 241 483 297,93
Lokaty własne zł 502 921 457,77
Nieruchomości zł 43 288 572,87
Rezerwy zł 39 955 271,91

Ilość klientów 1 226 993
Powierzone kapitały . zł 713 499 869,63

OBRÓT ROCZNY 26 miliardów złotych

ZAUFANIE

dowolnie udzielać i cofać; mamy zależność przez podatki, które są dowolnie wymierzane; zależność przez koncesje, któremi sobie można ludzi pozyskiwać; zależność przez tworzenie przymusowych organizacji, a w tej dziedzinie w naszym ustawodawstwie zjawia się nowy rozpęd, nowy zapal; zależność przez to, że biednemu człowiekowi, szukającemu zarobku, za parę złotych dziennie każe się przed uzyskaniem pracy zapisać do Strzelca, albo do innej sanacyjnej organizacji.

RZĄDZĄCY I RZĄDZENI

To są metody uzależnienia całego społeczeństwa. A jaki wynika z tego rezultat? Grupa rządząca, grupa tych, którzy z rządem współpracują jest grupą zarobkującą w uprzywilejowanych warunkach. Zawsze i wszędzie istnieje pewne przeciwieństwo i nierówność między grupą rządzącą a rządzoną. O ile to przeciwieństwo istnieje w sferze politycznej, w ten lub inny sposób da to się wytłumaczyć. Ale ten podział na rządzących i rządzonych jest dziś podziałem pod względem ekonomicznym i to dla przyszłości narodu i państwa jest źródłem wielkich antagonizmów społecznych i wielkich walk wewnętrznych. Podział społeczeństwa staje się bardzo ostry i ten podział mobilizuje przeciwko grupie rządzącej te olbrzymie masy, które albo nie chcą, albo nie mogą się dostać do elity w szerszym tego słowa znaczeniu.

Jaki ta metoda rządzenia i ten system ma skutek dla działalności gospodarczej? Panowie ze sfer rządowych niejednokrotnie powołują się na to, że oczekują poprawy od inicjatywy społecznej, od jednostki, jej energii i prężności. Otóż w dzisiejszych warunkach przy tym systemie etatyzmu policyjnego żadna inicjatywa, o ile nie jest inicjatywą uzyskiwania koncesyj ze skarbu państwa, nie może się objawić. Nie objawia się zresztą i w grupie rządzącej, bo ci mają swoją sferę życia, tak czy inaczej zabezpieczoną. Reszta społeczeństwa nie przejawia jej, bo jest w więzach biurokracji.

KRYZYS MORALNY

Ale na tem nie koniec. Nietylko wypuklają się ujemne skutki gospodarcze tego systemu, na tem tle szerzy się głęboki kryzys moralny.

Wiadomo powszechnie, że kryzys dzisiejszy jest z różnych przyczyn kryzysem moralnym, ale pogłębia go system rządzenia, który sprzyja charakterem słabym i który zachęca ludzi do zaprzaństwa własnych przekonań. Jeżeli się każe wybierać między niemi a niedziwnym nieraz kawalkiem chleba, to w ten sposób szerzy się demoralizację, która na naszej sile duchowej a nawet materialnej bardzo głęboko musi się odbić. (Oklaski na ławach Klubu Narodowego)

z siebie. Już nieraz w obliczu potęgi materialnej zwyciężali ludzie, którzy nic nie mieli, którzy nie mieli przed sobą tej perspektywy, jaką ma grupa rządząca.

Możecie panowie pomnażać środki nacisku, możecie przeprowadzać wybory jak wam się podoba, ale to nie zmieni istoty rzeczy, bo przedewszystkiem nie zdołacie odwrócić biegu dziejów, który niesie wszędzie zwycięstwo, idei narodowej.

Poparcie, którego wam udziela żywił żydowski, nie wzmocni was w opinii publicznej. W naszych szeregach niema ludzi (p. Starzak: Niema, niema), którzyby się skupili tam dla kariery, ze strachu przed utratą materialnej pozycji i dlatego zwyciężymy w tej walce. (Oklaski na ławach Klubu Narodowego.)

Min. Pieracki o napadzie na „Słowo Pomorskie“

Na zakończenie dyskusji w senackiej komisji budżetowej, z której podajemy relację na innym miejscu, przemawiał min. Pieracki, który odpowiadając sen. Boltowi, wystąpił w obronie sprawców napadu na „Słowo Pomorskie“, utrzymując że to nie był żaden bandytyzm, lecz psychologicznie usprawiedliwiona reakcja na wycieczki prasowe przeciwko obozowi rządowemu. Dalej minister oświadczył, że prokurator nie otrzymał nazwisk sprawców. Dochodzenia — oświadczył min. Pieracki — trwają i organizacja, która urządziła napad, nie zamierza niczego ukrywać. Pieniądże, zdaniem ministra, nie odgrywały roli.

Nowe wybory we Wrześni

Września, 7 lutego.

Wobec unieważnienia przez starostwo wrzesińskie wyborów do rady miejskiej w dwóch okręgach miasta Wrześni, odbędą się w tych okręgach nowe wybory w lutym.

Odrzucony protest wyborczy z Barcina

Starosta powiatowy w Szubinie oddalił protest wyborczy Obozu Narodowego przeciw odbytem w dniu 26. XI. ub. r. wyborom do rady miejskiej w Barcinie.

Stronnictwo Narodowe

KOŁO STARE MIASTO

Zebrańie walne odbędzie się w piątek 9 bm. o godz. 20 w salce p. Mądrowskiej, ul. Chwaliszewo 37.
Wszystkich członków o punktualne przybycie prosi
ZARZĄD.

Wobec rokowań z Gdańskiem

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego“.)

Gdańsk, 7 lutego.

Rozpoczęły się rozmowy polsko-gdańskie. Tematem rozmów mają być sprawy gospodarcze. Dotychczasowa „współpraca“ gospodarza Polski z Gdańskiem wiadomo dała wyniki. Gdańsk zyskał wiele — Polska poniosła straty. Gdańsk popisał się umiejętnością wykorzystywania kontrahenta, jego niedoświadczenia i „dobrej wiary...“ Bilans tej „współpracy“, omawiany szerzej w artykule wstępnym „Kurjera Pozn.“ (nr. 49) znalazł potwierdzenie ze strony, której nie można posądzać o opozycyjne „ciemnowidztwo“. Dyr. Julian Rumel, przewodzący działacz gdyński, w nr. 3 „Biuletynu“ Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni stwierdza:

„Firmy gdyńskie w ciągu miesięcy ostatnich mają znacznie mniejsze obroty. Firmy zaś gdańskie mogą się poszczycić większymi zarobkami. Zjawisko to pomniejsza wpływy z podatków do skarbu państwa polskiego, zwiększa natomiast dochody skarbu w m. Gdańsk.“

„Czy jest słusznym, aby to się robiło kosztem interesentów portu Gdyni, której obroty się kurczą? Musimy znać taktykę wolnego miasta Gdańska za doskonały i godny naśladowania przykład umiejętności wykorzystania sytuacji.“

Zdaniem autora tych słów w obecnych warunkach należy się zastanowić, czy stworzenie z Gdyni miasta kupców, — co jest dążeniem rządu, — nie napotka na poważne trudności.

„Każdy przywilej Gdańska — pisze p. Rummel dalej — ma przede wszystkim za cel podtrzymanie kupiectwa gdańskiego i zapewnienia pracy jego ludności. Właśnie do jego gospodarstwa pieniądze z zewnątrz znakomicie ułatwiają mu gospodarkę oraz rozwiązanie interesujących go problemów politycznych.“

Jakie problemy polityczne rozwiązuje Gdańsk? Interesującemu zagadnieniu warto poświęcić kilka uwag. Oficjalni przedstawiciele Gdańska w przemówieniach politycznych wypowiadają się z umiarem i powściągliwością. Mimo to, często dochodzi do odkrycia przyłbicy. Przed tygodniem p. Rauschning, prezydent senatu, w wywiadzie, udzielonym berlińskiej „Deutsche Zeitung“, stwierdził, że u „narodowych socjalistów partja jest identyczna z państwem i dlatego też „Führer“ Hitler jest zarazem wodzem państwa i partji. W Gdańsku pod przymusem traktatu wersalskiego pierwszy wódz partji nie jest wprawdzie wodzem kraju, z czego jednakże nie wynika, że istnieje tu dwoistość polityki“. P. Albert Forster, gdański pełnomocnik Hitlera, wręcz często oświadcza, że w Gdańsku obrano wprawdzie inną drogę, ale praktycznie osiągnięto to samo.

Berlin i Gdańsk jedną prowadzą więc politykę. Gdańsk uznaje polityczne zwierzchnictwo Berlina, respektuje jego rozkazy. Wszelkie konsekwencje tego stanu faktycznego są w Gdańsku widoczne. Pod kierownictwem Berlina dokonuje się militaryzacja Gdańska, zakrojona na większą skalę. W tej chwili jest w Gdańsku około 15 tysięcy uzbrojonych hitlerowców. Oddziały bojowe są systematycznie szkolone. Uwzględnia się specjalizację, wyposaża się oddziały w nowoczesne techniczne środki wojenne. W parze z tem idzie budowanie szos strategicznych. Jeśli się doda, że Gdańsk posiada dobrze zorganizowaną policję porządkową (Schutzpolizei) i krajową (Landespolizei), to obraz militaryzacji stanie się dostatecznie wyraźnym. Według oświadczenia Greisera, wiceprezydenta senatu, Landespolizei ma za zadanie walkę z wrogiem zewnętrznym.

Militaryzacja i jednolitość polityki z Berlinem! To są problemy polityczne, które w tej chwili realizuje Gdańsk, który w hitlerowskiej literaturze jest nazywany „Schlüssel zum Osten“. W Gdańsku dokonuje się realizacja jednego z etapów ekspansywnych dążeń Niemiec. Za polską zgodę na to mogą Niemcy płacić pakietami o nieagresji. Ponad milczenie na to, co dzieje się w Gdańsku, nie mogą się przecież Niemcy niczego więcej po Polsce spodziewać. Więcej ustępstw na drodze pokojowej żaden rząd polski daćby nie mógł. Co będzie później? Dał na to odpowiedź prezydent Rauschning. W przemówieniu swoim na temat „Polska i traktat wersalski“, wygłoszonym w ub. niedzielę w Kilonji, powiedział:

„Znaczenie i możliwość rozwoju niemieckiej ludności na wschodzie zależna jest od siły niemieckiego państwa. Zdrowa polityka zagraniczna zatem musi zejść w swych postulatach do granic, zakreślonych wewnętrzną sytuacją polityczną.“

Tak mówi p. Rauschning właśnie w związku z paktem o nieagresji. Od wewnętrznej sytuacji Niemiec zależy będzie polityka Berlina i Gdańska w stosunku do Polski. Polityczne poczynania Gdańska nie mogą Polsce być obojętne. Gdańsk leży przecież w ramach polskiego obszaru dyplomatycznego. Jeśli Gdańsk w swoim położeniu geograficznym widzi wrogów zewnętrznych i przeprowadza u siebie militaryzację, to Polska nie może żadną miarą popierać tego wlewaniem pieniędzy do jego gospodarstwa.

Sprawa płac urzędniczych

Ze sfer urzędniczych otrzymujemy następujące uwagi:

„Nawiązując do umieszczonych w wydaniu nr. 34 i 35 „Kurjera Poznańskiego“ artykułów o odbytym kongresie przedstawicieli organizacji urzędniczych, odbytym w dniu 21 stycznia r. b. w związku z nowym uposażeniem urzędników państwowych i zaszeregowaniem ich do nowych grup uposażeniowych, pragnę zapewnić, iż ogółowi pracowników państwowych już z chwilą zamiaru zwołania kongresu było wiadomem, że zjazd ten, o ile istotnie się odbędzie, żadnych konkretnych posunięć nie poweźmie i nie zajmie stanowczego, jakiegoby się spodziewać należało, stanowiska.“

Przywódcy organizacji urzędniczych przewidując, że szersze masy urzędnicze, skrzywdzone nowym zaszeregowaniem do grup uposażeniowych, noszą się z zamiarem opuszczenia szeregów związków, które przecież dla stojących na czele osobistości są intratnym źródłem dochodów, sfabrykowali naprędce kongres, chcąc tem samem wykazać swą „żywołność“ i „zapobiegliwość“ w sprawach swych członków.

„Zapytuje się jednak, gdzie byli ci Panowie przed trzema względnie czterema miesiącami, wtedy, kiedy należało działać? Ogół urzędników wobec ostatnich wypadków nabrał przekonania, że należeni do jakiegokolwiek organizacji zawodowej jest bezcelowe i nie ma żadnego znaczenia. Składki opłacane na różne związki lepiej prze-

Nasz nowy konkurs

W dniu 17 lutego wydział propagandy Kurjera Poznańskiego urządza konkurs gazetowy o cenne nagrody. Konkurs ten ciekawem ujęciem wzbudził wśród P. T. Kupiectwa poznańskiego wielkie zainteresowanie, czego dowodem pokaźna ilość biorących udział w konkursie.

PP. Kupcy zechcieli zaofiarować nam łaskawie piękne i wspaniałe nagrody. Jakże? Ogłosimy niebawem.

Rozmowy gospodarcze z Gdańskiem nie mogą zatem być prowadzone w oderwaniu od zagadnień politycznych. Jeśli polska polityka chce być celową i mocarstwową, powinna w tej chwili radykalnie zmienić swój dotychczasowy kurs w stosunku do Gdańska.

E. P.

znaczyć na skromny smakołyk dla dziecka, któremu najkonieczniejszych potrzeb z konieczności trzeba odmówić.

„STAŁY CZYTELNIK“.

Z ruchu narodowego na Pomorzu

Chojnice, w lutym. W sali hotelu Centralnego odbył się walny zjazd delegatów Stronnictwa Narodowego powiatu chojnickiego, któremu przewodniczył prezes ks. dziekan Gruning z Brus. W zjeździe uczestniczyli posłowie pp. Mazur z Grudziądza i Kakowski z Warszawy. ks. pułk Wrycza z Wielą, ks. prob. Licznarski z Karsina, p. major Niebrak p. adw. Sergot i inni działacze narodowi.

Referat o sytuacji polityczno-gospodarczej w kraju wygłosił poseł Mazur z Grudziądza, zaś referat o wyborach do rad gromadzkich poseł p. Kakowski. Referaty hucznie oklaskiwano. Uzupełniał je cennymi uwagami p. adw. Sergot.

Zjazd szczególnie ostro napiętnował nieczne napaści prasy „sanacyjnej“ na duchowieństwo katolickie, w których przoduje organ „Legionu Młodych“, „Państwo Pracy“.

Prezesa powiatowym wybrany został ponownie ks. dziekan Gruning z Brus, wiceprezesa p. adw. Sergot z Chojnic, sekretarzem p. Leon Majewski z Chojnic, skarbnikiem przemysłowcem p. Oszałdowski. Organizatorką ruchu kobiecego obrano p. J. Wiśniewską.

Wpływy Stronnictwa Narodowego stale się zwiększają w powiecie.

Powszechne rozbrojenie

Dzieci: A teraz będziemy się bawić w powszechne rozbrojenie — kto ma najgorszą broń, musi się rozbroić.

Z administracji i samorządu

POMOC LEKARSKA DLA FUNKCJONARIUSZÓW PAŃSTWOWYCH

Rozporządzenie Rady Min. z 28. 1. 1934 Dz. U. poz. 81 normuje na nowo pomoc lekarską dla funkcjonariuszów państwowych i nauczycieli. Pomoc ta

przysługuje także rodzicom urzędników czynnych; rodziny emerytów z niej nie korzystają.

Pomocy lekarskiej udzielają lekarze, zakontraktowani przez władze administracji ogólnej, za opłatą manipulacyjną 50 gr. W razie potrze-

by przekazuje się chorego lekarzowi specjalistcie. Za niezbędne lekarstwa z aptek płaci urzędnik 25 proc., za specyfiki zagraniczne 50 proc. Za leczenie w szpitalach płaci skarb państwa 75 proc. kosztów. Pomocy położniczej udzielają zakontraktowane położne w mieszkaniu i zwracane są przytem koszty środków lekarskich, a w razie połogu w szpitalu skarb państwa zwraca 25 proc. kosztów szpitalnych.

Pomoc lekarska obejmuje także leczenie fizykalno-terapeutyczne, naświetlania wszelkiego rodzaju i badania diagnostyczne; natomiast wyłączone jest pomoc dentystyczna.

MIESZKANIA URZĘDNIKÓW W BUDYNKACH PAŃSTWOWYCH

(Rozp. Rady Min. z 28. 1. 1934 Dz. U. poz. 82.)

Opłata za mieszkania służbowe, tj. takie, w których urzędnik ze względu na swoje stanowisko winien mieszkać, wynosi 15 proc. uposażenia zasadniczego razem z ewentualnym dodatkiem lokalnym.

Za mieszkanie wynajmowane urzędnikowi państwowemu w budynkach państwowych wynosi czynsz 8 do 16 zł rocznie od 1 m² powierzchni użytkowej (w Poznaniu 14 zł).

ULGI KOLEJOWE DLA URZĘDNIKÓW PAŃSTWOWYCH I OSÓB WOJSKOWYCH

Dotychczas funkcjonariusze państwowi płacili połowę ceny biletu kolejowego. Po obniżeniu kolejowej taryfy osobowej, zwłaszcza przy dalszych odległościach, zmieniono tę zasadę w ten sposób, że ustanowiono dla urzędników państwowych osobną taryfę ulgową (tabela szósta przy rozp. Min. Komun. z 22. 12. 1933 — Monitor Polski Nr. 297 i rozp. Rady Min. z 28. 1. 1934 Dz. U. poz. 79). Taryfa ta wynosi połowę cen biletów nie obecnych, lecz poprzednio obowiązujących. Urzędnicy państwowi zatem nie odnoszą żadnej korzyści z obniżenia taryfy kolejowej, poza tem, że obecnie przyznano ulgi kolejowe także żonom urzędników czynnych (emerytów — nie).

Natomiast dla wojskowych zawodowych ustanowiono taryfę ulgową prawie 3 razy niższą od urzędniczej (rozp. Min. Komun. z 20. 1. 1934 Dz. U. poz. 76). I tak np. na pociąg osobowy klasa II wzgl. III na odległość 20 klm kosztuje bilet urzędniczy 1.05 i 0.70, a wojskowy 0.45 i 0.30 — 35 klm wojskowy 0.60 zł i 0.40 zł, a urzędniczy 1.80 zł i 1.20 zł — 50 klm wojskowy 0.90 i 0.60 zł, urzędniczy 2.55 i 1.70 — 100 klm urzędniczy 5.10 zł i 3.40 zł (wojskowy 1.95 zł i 1.30) — 200 klm 10.20 i 6.80 zł (3.75 i 2.50) — 300 klm 14.25 i 9.50 (5.25 i 3.50 — 400 klm 18.95 i 12.30 (6.75 i 4.50 — 500 klm 21.60 i 14.40 (7.95 i 5.30) — 700 klm 27.50 i 18.10 (wojskowy 9.75 i 6.50) i t. d. Wojskowi korzystają też z ulg nie tylko dla żon, ale także dla innych członków rodziny.

Skad mariawici maia porarcie

Polska Katolicka Agencja prasowa donosi, co następuje:

Delegat rządu przy magistracie płockim p. Wojciechowski pertraktował z mariawitami w sprawie przejęcia przez nich dostarczania bezrobotnym obiadów, wydawanych od kilkudziesięciu lat przez „Tanią Kuchnię“ Katolickiego Towarzystwa Dobroczynności „Caritas“ na koszt magistratu miasta.

Pertraktacje te p. Wojciechowski przeprowadził z mariawitami bez uprzedzenia o tem zarządu „Taniej Kuchni“. Rodziny bezrobotnych, włącznie katolickie, rozkazał pan delegat skierować do kuchni mariawitów, którzy bezkarne lżą w pismach swoich Kościół i papieża, szerzą bolszewizm i najordynarniejszą pornografię.

Scena z ulicy paryskiej — aresztowanie manifestantek.

Przy temperaturze — 50 C

Oszalała z głodu — Zajęcia pani domu — Życie po śmierci

W książce twój „Poprzez kraje arktyczne” Knud Rasmussen opowiada ciekawe a nieznane dotychczas szczegóły z życia Eskimosów.

Ludożerstwo, jak zaznacza autor, na dalekiej północy po dzień dzisiejszy jeszcze istnieje. Pewna kobieta, żyjąca w Poas Inlet, na północ od Baffin Land, w czasie panującego głodu, zjadła zwłoki męża i dzieci. Kiedy ją znaleziono, była prawie naga, gdyż i odzież swą również niemal całkowicie spożyła.

Mieszkańcy krajów arktycznych nagół odznaczają się łagodnym usposobieniem; zdarzają się jednak niekiedy i krwawe tragedie. Oto Eskimos, któremu nie pozwolono poślubić upatrzonej kobiety, zabił jej ojca, matkę, braci i siostry, usuwając w ten sposób całą „opozycję”. — Niewiasty stref podbiegunowych odznaczają się wesołym usposobieniem pomimo, że praca ich jest niezmiernie ciężka: Odzież członków rodziny wymaga ciągłej reparacji; trzeba nanosić śniegu dla otrzymania wody; porąbać zamrożone, twarde jak kamień mięso i przydzielić porcje domownikom i psom pociągowym; dalej „rozbijać” tran dla otrzymania oleju jadalnego oraz paliwa dla piecyków. Temperatura tych ostatnich musi być dokładnie unormowana, bowiem w razie zbytnej gorąca, z sufitu chaty zbudowanej ze śniegu, poczy-na kapać woda i dach trzeba wówczas wyłożyć wewnątrz świeżą warstwą śniegu. Poza to do obowiązków „pani domu” należy rzucić kawałków twardej jak drzewo skóry, aż do nadania jej dostatecznej giętkości dla umożliwienia wyrobu zeń podszew do butów.

Wykonanie chaty ze śniegu jest rzeczą łatwą i może być uskutecznione w przeciągu kilkunastu minut. Sześć do ośmiu lamp-piecyków zasilanych tranem, ogrzewa dostatecznie wnętrze śnieżnej chaty, wytwarzając temperaturę pozwalającą dzieciom biegać w domu nago. Mokrej odzieży nie wieszka się dla wyschnięcia, lecz

osusza przez noszenie na gołym ciele. Życie Eskimosów jest niewymownie uciążliwe i mozolne i w zupełności zależy od mniej lub więcej udanego połowu ryb, fok itp. Wynik dodatni zapewnia na czas jakiś życie beztrudne, ujemny oznacza straszne męki głodowania o chłodzie i w ciemnościach.

Pomimo tego, powiada Rasmussen, Eskimosi są przekonani, że ich kraj jest najidealniejszy w świecie. Niemowleża płci żeńskiej, jeśli nie są zgóry przeznaczone komuś za przyszłą żonę, zaraz po przyjeździe na świat zostają zabijane, gdyż ciężkie położenie ludności nie zezwala na utrzymanie przy życiu większej ilości dziewcząt. Jedną z matek, nie mogąc wyżywić dziecka, zamieniła je u innej kobiety na — garnek i psa. Rozwody zdarzają się dość często, zwłaszcza tam gdzie nie ma dzieci. Wieleżność zaś spotykane jest rzadko, a to dzięki nieznacznej ilości kobiet. Natomiast objawem stosunkowo częstym, jest współżycie dwóch mężczyzn z jedną niewiastą. Aliści takie „skombinowane” małżeństwa kończą się w wielu wypadkach tragicznie, bo zabiciem jednego z mężów.

Śmierć u ludu arktycznego nie wywołuje większego wrażenia. Wierzy on, że każdy człowiek rodzi się ponownie, przyczem dusza jego przyjmuje nowe kształty życiowe. Istoty, które wiodły żywot prawy, wracają na ziemię pod postacią ludzka, natomiast źli ludzie zniewoleni są odbywać ponowną pielgrzymkę życiową, przemienieni w zwierzęta. Zmarłych Eskimosi nie grzebią, lecz wywożą na pustkowi, porzucając zwierzętom na pożarcie. (Kr.)

Sześciolatekni pasażer

W tych dniach, jak donosi „Daily Express”, zawinął do portu Liverpoolu wielki parowiec z Singapora, najważniejszego portu Azji południowo-wschodniej. Wśród setek podróżnych, którzy na parowcu od-

byli długą podróż, powszechną uwagę zwracał sześciolatek, podróżujący sam jeden tylko w towarzystwie ulubionego kotka.

Młodziutki ten pasażer, Ryszard Lesly, stracił niedawno swych rodziców. Matka jego umarła jesienią ub. roku po operacji, ojciec zaś, kupiec, zginął w katastrofie lotniczej z początkiem stycznia, zbankrutowały zaś doszczętnie wskutek panującego obecnie przesilenia. Mały Ryszard stał się zupełnym sierotą, wobec czego zajęli się nim na razie przyjaciele jego rodziców. Gdy wszakże likwidacja majątku Lesly'ego wykazała tylko długi, zwrócili się do mieszkającej w Brighton w Anglii babki malca z zapytaniem, co i mają z nim zrobić, a otrzymawszy odpowiedź od niej, że gotowa jest zająć się losem wnuczka siostry, wsadzili go w towarzystwie ulubionego kotka na parowiec odpływający do Europy, polecając małego pasażera opiece jednej z posługaczek okrętowych.

Żywy, wesoły chłopczyk stał się wnet ulubieńcem nie tylko wszystkich podróżnych, ale i całej załogi parowca. Cały dzień biegał ze swym kotkiem na rękę po parowcu, interesując się wszystkim. Najbardziej wszakże zajmował go sternik, kręcący kołem sterowym. To też, pomimo że podróżnym surowo jest wzbroniony wstęp do budki sternika, kapitan parowca zrobił wyjątek dla małego Ryszarda i pozwolił mu przesiadywać w tej budce i przyglądać się z zaciekawieniem, jak pod ręką sternika parowiec płynie w kierunku pożądanym.

Gdy wreszcie parowiec stanął w Liverpoolu, wszyscy z żalem zegnali sześciolatekni pasażera. I Ryszardek zegnął się ze wszystkimi czule, a przytem zapraszał, ku przerażeniu swej babki, oczekującej na niego, wszystkich, nie wyłączając chłopców okrętowych i kucharza okrętowego, do willi dziadków swoich w Brighton. S. F.

Wyrafinowana zemsta odpalonego kochanka

Młoda wiedienka, Marja R., której rodzice zamieszkują w Brnie, w Czechosłowacji, istnym cudem uniknęła śmierci, jakiej z wyszukaniem okrucieństwem przygotowywał dla niej odpalony konkurent. Dziewczyna pracowała w pewnej wiedzińskiej firmie handlowej, mieszkając wspólnie z krewnymi, którzy od pewnego czasu zauważyli, że oddana im pod opiekę Marja coraz bardziej zapadała na zdrowiu i bez powodów wyglądała coraz gorzej. Skarżyła się ona na bolesne niedomagania wzroku, bezsenność i dokuczliwe bóle stawowe.

Kilka tygodni temu wystąpiły objawy gnicia naskórka przy środkowych palcach u obu rąk dziewczyny. Przywołany lekarz nie umiał stwierdzić przyczyny postępującej tajemniczej choroby, wskutek której Marja R. przechodziła coraz częstsze ataki, wywołujące zupełny zanik wzroku i długotrwałe omdlenia. Dwie jej koleżanki biurowe, które ostatnio pracowały późnym wieczorem w firmie, by w godzinach pozabiurowych dokończyć rocznej inwentury, zauważyły, że maszyną do pisania ich koleżanki posiadała parę klawiszów fosforyzujących w ciemności i doniosły o tem odkryciu dyrekcji, która zarządziła zbadanie tego tajemniczego fenomenu. Stwierdzono wówczas, że fosforyzacja klawisza pochodziła od substancji trującej, podobnej do mieszanek chemicznych, używanych przy zegarkach, których tarcza promieniuje w ciemnościach. Dotykając często „zatrutych” klawiszów, Marja na-

bawiła się powolnego zatrucia całego organizmu. Podejrzenia padły na 45 letniego urzędnika firmy, chemika Józefa Kopożwę, który swemi oświadczeniami narzucał się od pewnego czasu młodej koleżance. Kopożwa, niskiego wzrostu garbusiek, nie mógł się pogodzić z odmową dziewczyny i jak sam się przyznał na policji, chciał się zemścić, trując biedną Marję. S. F.

Odkopanie sławnej świątyni staroegipskiej

W niejakiej odległości od dawniejszej stolicy starożytnego Egiptu Teb nad górnym Nilem odbywają się obecnie pod kierownictwem uczonych angielskich i francuskich prace około odkopania sławnej świątyni Deir-el-Bahari. Świątynia ta była czemś w rodzaju olbrzymiego cyrku, kryjącego przestrzeń około czterech kilometrów nad lewym brzegiem Nilu, niedaleko doliny królewskiej, w stromym płaskowzgorzisku skalistym, tworzącym powyżej pustyni pasmo gór Libyjskich.

Wiadomym jest, że od czasów nowego, czyli cesarstwa tebajskiego, faraonowie tutaj właśnie zakładali swoje grobowce, zanim zbudowali piramidy. Podziemne te grobowce znajdują się częstokroć w miejscu dawniejszych świątyni. Do pierwszych, którzy tutaj obrali sobie miejsce wiecznego spoczynku, należała królowa Hatsepsut, córka króla Thumesa 1., która samodzielnie i w imieniu swych braci prawie przez pół wieku dzierżyła w swych rękach rząd Egiptu. Dla utrwalenia pamięci swej na ziemi kazała ona zbudować olbrzymią świątynię Deir-el-Bahari, która stanowiła wejście do podziemnego grobowca. Była ona poświęcona bogowi słońca Amon-Ra i bogini Hathor, małżonce boga Osirisa. Budowla ta składa się z dwóch kondygnacji tarasowych, z których każda posiada kolonadę w stylu klasycystycznym. Całość przedstawia widok majestatyczny. Świątynia oprócz wartości artystycznej posiada jeszcze wielkie znaczenie archeologiczne. W kolonadach znajdują się płaskorzeźby kolorowe, przedstawiające wyprawę morską, która z rozkazu królowej Hatsepsut udała się do krajów pachnidel, a więc do wschodniej Afryki i Arabii. W i P.

Świecący spadochron

Posługiwanie się spadochronem w nocy było dotąd dla lotników rzeczą bardzo przykrą, ponieważ wrazenie niebezpieczeństwa potęgowała jeszcze ciemność, uniemożliwiająca zorientowanie się w terenie. Obecnie donoszą z Londynu, że na lotnisku Hanworth w pobliżu Londynu odbyły się niezmiernie ciekawe próby z spadochronem, wytwarzającym własne światło, wystarczające do oświetlenia terenu pod lotnikiem. Można było dokładnie zaobserwować, jak lotnik, wyskakujący z samolotu na wysokości 1500 m, dowolnie włączał i wyłączał światło i niem dyrgował. Wynalazcą aparatu jest młody lotnik angielski Francis George, znany w kołach fachowych pod pseudonimem Eddy Swan. Aparatura składa się z propeleru, umocowanego na głowie lotnika. Propeler wprowadzony w ruch przez tarcie powietrza uruchamia mały silnik elektryczny, umocowany na piersi lotnika i wytwarzający światło, którym przy pomocy reflektora lotnik oświetla sobie drogę. Wynalazca zapewnia, że opuszczenie się na ziemię mimo zwiększonego ciężaru odbywa się w sposób łagodny i bezpieczny. W i P.

Angielski minister lotnictwa lord Londonderry wrócił w tych dniach do Londynu po przebyciu 16 tys. mil w powietrzu podczas inspekcji angielskich lotnisk w Iraku, Egipcie i Indjach.

Z najnowszej mody wiedzińskiej: Oryginalna sukienka z zielonej wełny i z czarnym kołnierzem futrzanym.

